

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

ΑΡΙΘΜ. 23—24 (143—144).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἑτησία μὲν

φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

τῇ 1/13. καὶ 15/27. Μαρτίου 1891.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ, ΡΟΥΔΙΝΗΣ.

ΚΑΤΑ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας συνετελέσθησαν ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ θεάτρου μεγάλαί καὶ σπουδαῖαι μεταβολαί, ἐξ ὧν ἡδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἢ πρὸς ἄλληλα σχέσις τῶν μεγάλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης θὰ παρασχη οὐσιωδῶς διάφορον τῆς μέχρι τοῦδε ὄψιν. Μία τῶν μεγάλων τούτων πολιτικῶν μεταβολῶν εἶνε καὶ ἡ πτώσις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰταλίας Κρίσπη καὶ ὁ σχηματισμὸς τοῦ νέου ὑπουργείου ὑπὸ τὸν μαρκήσιον Ἀντώνιον Ρουδίνην. Ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Ρουδίνης (Marchese Antonio Starabba di Rudini) ἄγει ἤδη τὸ πεντηκοστὸν δευτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶνε δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870 ἡγέτης τῆς δεξιᾶς, ἐν τῇ ιδιότητι δὲ ταύτῃ ὑπεστήριξε καὶ τὸν Κρίσπην. Ὁ Ρουδίνης εἶνε γόνος ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς Σικελικῆς οἰκογενείας, ἐχούσης ἀραβικὴν καταγωγὴν, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐπώνυμον Starabba. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶνε θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος τοῦ Κασσάρου,

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

τοῦ γνωστοῦ ὑπουργοῦ τοῦ βασιλέως ἀμφοτέρων τῶν Σικελιῶν Φερδινάνδου τοῦ δευτέρου. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος, καίπερ καταγόμενος ἐκ βασιλόφρονος οἰκογενείας, μετέσχεν ὅμως τῆς ἐν Σικελίᾳ ἐπαναστάσεως καὶ ἡγωνίσθη, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Κρίσπης, ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην. Ἐν νεαρᾷ ἤδη

ἡλικίᾳ παρουσιάσθη εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνήν, καὶ εἰκοσιεπταετῆς μὲν ἐγένετο δήμαρχος τοῦ Πανόρμου, δύο δὲ ἔτη βραδύτερον νομάρχης τῆς Νεαπόλεως. Μετ' οὐ πολὺ ἀνέβηκεν ὁ Μεναβρέας εἰς τὸν τριακονταετῆ ἤδη Σικελὸν πατριώτην τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν, ἣν οὗτος ἐπὶ ἓνα μόνον μῆνα διετήρησε, πεσὼν μετὰ τοῦ ὑπουργείου. — Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ ὁ νῦν πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας ἀνεκήρυξεν ὡς πρόγραμμα τοῦ τὴν ἐπίτευξιν ἰσοζυγίου μόνον δι' οἰκονομιῶν, καὶ ἰδίως δι' οἰκονομιῶν ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅστις πρόκειται νὰ ἐλαττωθῇ κατὰ 25 ἐκατομύρια φράγκα, χωρὶς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΔΙΝΗΣ.

νά διαταραχθῶσιν αἱ βάσεις τῆς στρατιωτικῆς ὀργανώσεως. "Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ὁ Ρουδίνης, ἅμα ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου, ἔσπευσε ν' ἀπευθύνῃ εἰς τοὺς πρεσβευτὰς ἐγκύκλιον τηλεγράφημα ἀγγέλλον ὅτι θὰ

ἐξακολουθήσῃ ἐφαρμόζων τὴν πολιτικὴν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ καθεστώτος, ἐν ἣ διορᾷ ἐγγύησιν τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς Εὐρώπης, θὰ προσπαθήσῃ δὲ νὰ ἐδραιώσῃ τὰς πρὸς πάσας τὰς δυνάμεις ὑφισταμένας ἀγαθὰς σχέσεις.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΡΧΑΙΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Θὰ προσπαθῶ νὰ περιγράψω εἰς τὰς εὐγενεῖς ἀναγνώστριάς μου ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερον τὴν τύχην, τὸν βίον, τὸν χαρακτήρα, οὐχὶ μιᾶς ὥρισμένης ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐν γένει ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις.

Ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ, λαμβάνω ὑπ' ὄψει μίαν μόνην ἐποχὴν, τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων. Τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὸν γιγαντώδη ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Περσίαν, ὃ ἐπηκολούθησεν ὁ πόλεμος, καθ' ὃν Ἕλληνες ἐμάχοντο πρὸς Ἕλληνας, ἡ ἰωνικὴ φυλὴ πρὸς τὴν δωρικὴν, οἱ δημοκρατικοὶ πρὸς τοὺς ἀριστοκρατικούς, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἡ ἀρχαία ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς ὑπετάγη εἰς τὸν Μακεδόνα κοσμοκράτορα. Καὶ πρὸ τῶν χρόνων τούτων καὶ μετ' αὐτοὺς ἡ θέσις τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἦτο διάφορος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων ἦτο ἡ πασῶν ταπεινοτάτη.

Ἡ Ἀθηναία κόρη διήρχετο τὰ ἔτη τῆς νεότητος μέχρι τῆς ὑπανδρείας αὐτῆς ἐν τῷ γυναικῶνι, ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς τῆς οἰκίας κόσμου ἐντελῶς ἀποκεκλεισμένη. Οὐδέποτε εἰς τὸ ἄδυτον τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ξένος τις, σπανιώτατα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κόρη κατέλειπε τὴν κατοικίαν τῆς, διὰ βραχύτατον μόνον χρόνον. Ἐνωρὶς ἐμάνθανε νὰ νήθῃ καὶ νὰ ὑφαίνῃ, εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες εἶχον ἀποκτήσῃ ἐξοχὸν ἰκανότητα. Ἐμάνθانون πρὸς τοῦτοις καὶ ὀλίγην ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, σπανίως δὲ καὶ τι πλεόν. Ἡ μονοτονία τοῦ βίου διεκόπτετο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν, εἰς τὰς ὁποίας αἱ Ἀθηναῖαι νεάνιδες εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ λαμβάνωσι μέρος. Καθ' ἐκάστην τετραετίαν ἐωρτάζετο ἐν Ἀθήναις ἡ πρὸς τιμὴν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς ἐορτὴ, τῆς προστάτιδος τῆς πόλεως. Ἐπιφανεῖς παρθένοι ὑφαίνον καὶ ἐπλεκον νέαν ἐσθῆτα διὰ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ ἔφερον αὐτὴν ἐν μεγαλοπρεπείᾳ πομπῇ εἰς τὸν ναόν. Ἐπ' ἰσῆς μεγάλη ἐδεωρεῖτο ἡ τιμὴ τοῦ συγκαταλέγεσθαι εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν «κανηφόρων», ἥτοι τῶν ἐπὶ ἐπὶ κάλλει διαπρεπούσων νεανίδων, αἵτινες ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάνιστρα πλήρη ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀπετέλουν ἐν μέρος τῆς ὅλης πομπῆς.

Οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ὅπου ἡ θεὰ αὕτη ἐλατρεύετο δι' ἰδιορρύθμου τινὸς ἐθίμου. Πάντα τὰ κοράσια τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ πέμπτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν ἀφιερῶντο εἰς τὴν Ἀρτεμιν. Καθ' ἐκάστην πενταετίαν ἐωρτάζετο μεγάλη ἐορτὴ, καθ' ἣν τὰ κοράσια περιβεβλημένα κροκοβαφῇ ἱμάτια καὶ συνοδευόμενα ὑπὸ τῶν μητέρων αὐτῶν ἤρχοντο ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς

τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ διὰ μυστικῶν τελετῶν ἐλαμβάνοντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς θεᾶς.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἐφ' ὃν τὰ κοράσια διέτελουν ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἀρτεμιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπανδρευθῶσι· ἀλλ' ἂν ὁ χρόνος τῆς προσκαίρου ταύτης ἀφιέρωσεως συνεπληροῦτο ἀρκούντως ἐνωρὶς, ἠδύνατο ἡ κόρη νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ πρὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς. Εἶνε εὐνόητον ὅτι, ὅς ὃρους συνήπτοντο τὰ συνοικέσια ταῦτα, περὶ ἔρωτος οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γείνη· ὁ ἀνὴρ ἐνυμφεύετο ἐκ καθήκοντος, καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ συμφέροντος· ἡ κόρη ὑπανδρεύετο οὐχὶ κατὰ τὴν θέλησίν τῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐθαρεσίαν τοῦ πατρὸς ἢ τῶν ἄλλων συγγενῶν τῆς. Ὁ πατὴρ ἔδιδε τὴν κόρην του εἰς γάμον εἰς ὃν τινα ἤθελε, ἠδύνατο δὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του διὰ διαθήκης νὰ ὀρίσῃ ὅπως ἤθελε τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του. Ἄν ὁ πατὴρ ἀπέθνησκε πρὶν ἢ διαθήσῃ τὴν θυγατέρα του, ὤφειλεν ὁ ἀδελφὸς νὰ τὴν προικίσῃ καὶ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ. Μὴ ὑπάρχοντος ἀδελφοῦ, ὤφειλεν ὁ πλησιέστατος ἐξ αἵματος συγγενῆς νὰ ζητήσῃ τὴν ὀρφανὴν καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἄν ἡ κόρη ἦτο κληρονόμος μεγάλης περιουσίας καὶ παρουσιάζοντο πολλοὶ πλησιέστατοι συγγενεῖς ὡς μνηστήρες, τότε ἔκρινεν ὁ δικαστὴς εἰς ποῖον ὤφειλε νὰ δοθῇ ἡ πλουσία νύμφη. Ἄν ἡ ὀρφανὴ κόρη ἦτο πτωχή, ἢ ἂν ἡ κληρονομία αὐτῆς ἦτο βεβαρυμένη μὲ χρέη, οὕτως ὥστε ὁ πλησιέστατος συγγενῆς δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν νυμφευθῇ, τότε ὑπεχρεοῦτο ὁ συγγενῆς οὗτος νὰ ζητήσῃ διὰ τὴν κόρην ἄλλον ἄνδρα καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν περιουσίαν του νὰ προκίσῃ αὐτήν. Συνέβαιεν ἐνίοτε ὥστε ἡ κόρη νὰ μὴ ἔχῃ κανένα ἐξ αἵματος συγγενῆ ἄρρενα· ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐδίδοτο αὐτῇ προῖξ ἐκ τοῦ δημοσίου, ὁ δὲ ἄρχων ἐφρόντιζε νὰ εὕρῃ δι' αὐτὴν κηδεμόνα ἢ σύζυγον. Γάμος, εἰς ὃν ἡ γυνὴ δὲν ἔφερε προῖκα, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ διαλυθῇ.

Τὸ μέγεθος τῆς προικὸς ὠρίζετο κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀρραβάνων (τὰ λεγόμενα τότε «κατεγγυητικά»), ἡ ὁποία τελετὴ ἦτο ἀπαραίτητος πρὸς σύνταξιν νομίμου γάμου. Πρὸ τῆς ἀρραβωνίσεως οἱ μελλόνυμφοι οὐδέποτε εἶχον ἰδῆ ἀλλήλους, καὶ κατὰ τὰς ἀκολουθούσας δὲ ἡμέρας, μεμνηστευμένοι ἤδη ὄντες, οὐδέποτε συνηντῶντο μόνοι.

Ἐν χαρροσύνῃ ἐορτῇ, μετὰ πολλῶν θρησκευτικῶν τύπων, ἐτελοῦντο οἱ γάμοι. Εἶνε ἐσπέρα. Ἡ ἐορτὴ τῶν γάμων ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς νύμφης πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς. Ἐξω τῆς οἰκίας, κεκοσμημένης μὲ στεφάνους καὶ δέσμας ἀνθέων, μὲ κλάδους ἐλαίας καὶ δάφνης, περιμένει μία ἄμαξα. Ἡ νύμφη ἐπιβαίνει τῆς ἀμάξης,